

Ad de Hoogh, 70 jaar lid D.V.V.C.

Woensdagmiddag 15 juli wordt Ad de Hoogh bij hem thuis “overvallen” door Carla van Delft, voorzitter van DVVC.

Reden: 70 jaar trouwe staat van dienst aan de ‘Concordia’-club.

Het Coronavirus stond (en staat) een grotere viering nog even in de weg. Nu er echter weer wat meer ruimte is, is het de hoogste tijd Ad in elk geval te laten weten dat DVVC hem zeker niet vergeten is.

Voor wie Ad nog niet kent (wie?) mag hij zichzelf in 3 tot 5 woorden beschrijven. Er klinkt meteen een gegrinnik en lachend zegt hij: “Den dieë die ‘t hardste kwekt”

Maar serieus: Ad is geboren in de Vennen op 15 september 1941, was de 2^e uit een gezin van 8. Zeven jongens en 1 meisje.

Jan (de krantenman) Smans was ook in de jaren '50 overal in Dongen nog steeds jongens aan het werven voor zijn in 1945 opgerichte jeugdafdeling bij DVVC. Hoewel 11 jaar (!) destijds de officiële minimum leeftijd was om mee te mogen doen, zei Jan dat ze daar voor Ad wel wat op zouden vinden. In mrt 1950(!) was een nieuw DVVC jeugdlid een feit.

Destijds speelde de jongste jeugd (eerst) op de Heivelden (het huidige RIMI-terrein) en later op het voormalige Attwood-terrein, tegenover het huidige v.v. Dongen. Douches waren op deze velden onbekend. Een bak ijskoud water stond na de wedstrijd klaar om jezelf te wassen.

Pas in de jaren '70 kwam het sportpark Dongekant in zicht (toen nog gedeeld met Olympia'60).

Ook met de shirtjes ging het ietsje anders dan tegenwoordig. Ad herinnert zich nog goed dat hij een shirt kreeg van de vrouw van Jan Smans. Zij had uit een grote lap stof een shirtvorm geknipt en de stukken zelf aan elkaar genaaid. Later kwamen pas de Robey shirts, groen met een grote platte witte kraag.

Ad speelde t/m de A-jeugd, die destijds nog op zondag speelde. Was je 18 dan moest je onverbiddelijk door naar de senioren. (Leeftijds)Dispensatie bestond niet. Die senioren speelde echter een half uur langer en daarin was Ad zeer resoluut: “Dat vertik ik” en zo werd een spelend lid al jong een rustend lid. DVVC

was een snelle linksbenige speler armer.

Wat nou eigenlijk het mooiste moment of wedstrijd tijdens zijn spelersperiode was weet hij al niet meer. Wat hem wel is bijgebleven is een wedstrijd tegen Veerse Boys. In het team stond een speler uit de A-1 die moest invallen en zo met het tweede elftal meedeed. Hij vond Ad tegenover zich op de linkerflank, die de Verenaar herhaaldelijk heeft "laten vliegen". Linksbenige waren zeker toen nog zeldzaam. Voor Ad's tegenstander kwam dat linkerbeen telkens als een complete verrassing. Steeds werd door het vermeende slachtoffer bij de scheidsrechter geklaagd. Die daar helemaal niet in meeging. "Hij speelde de bal", was steevast het antwoord.

In zijn lange DVVC-carrière heeft één speler een onuitwisbare indruk gemaakt op Ad; Peter(ke) Loonen. Peter werd gezien als een fenomenaal speler, lid van "Het Goude Elftal", die samen met o.a. Henk & Kees Vos, Anton Rombouts, Sjef van Boxtel en Sjef van Beers, onderleiding van Rinie Thijs, promoveerde naar de 1e klasse afdeling Brabant.

De actiever spelerscarrière was bij het A-team tot een stop gekomen. Maar de ZomerAvondVoetbal zat er nog wel in. Daar speelde hij tegen zijn oudere broer Louis en die 2 ontzagen elkaar niet! Eenmaal werd Ad in een kruiwagen het veld afgedragen. Van je familie moet je het hebben, nietwaar Ad?

Leiders gevraagd:

Ad bleef DVVC trouw en toen er leiders nodig waren heeft Ad ja gezegd. Op 29jarige leeftijd kwam hij als leider, samen met broer Louis, bij de A-jeugd. Na 1 jaar verkaste Ad naar de D-jeugd en werd samen met Theo de Jong leider. Later vormde hij met Carla van Delft een leidersduo. Samen hebben ze zo'n 15 jaar de D-tjes begeleid. Het ene jaar de D-1 het jaar erop D-2, dan D-3 en dan weer terug naar D-1. Hoewel er een 1, 2, of 3 achter stond is Ad van mening dat hij eigenlijk nooit een slecht team heeft gehad. Uit de D-teams in die tijd zijn toch zeker wel 3 of 4 kampioenen gekomen.

Of je moest spelen, en waar, kwam je in het mail- en apploze tijdperk te weten door de pamfletten die bij verschillende leiders van de teams voor de ramen geplakt waren. Bij Ad kwamen ze dan aangeven of ze meekonden of niet. Als ze dan spelers te kort kwamen ging Ad weer op de fiets naar Carla die dan weer spelers ging bellen om met hun team mee te doen. Ad had geen telefoon dat was nog geen gemeengoed in die tijd.

Ook auto's waren dat niet. Nog maar weinig mensen hadden er een en dus toog men met z'n allen op de fiets naar de uitwedstijden. Naar Rijen (toen nog 2 clubs), Dorst of Oosterhout (toen nog 6clubs).

Toen Ad zelf nog speler was moest dat ook op de fiets. Maar wat nou als je géén fiets had? Gelukkig was daar dan Grard Smans die kon er altijd wel 2 meenemen. 1 op de stang en een andere achterop. Er was echter 1 probleempje,

zegt Ad guitig lachend. Grard kon niet fietsen en dus liep die het hele stuk naar de tegenstander. En de rest? Die moesten bij Grard blijven, vooruit fietsen was er niet bij.

Gelukkig konden Ad en Carla wel allebei fietsen én hadden de jongens eigenlijk altijd ook wel zelf een fiets, dat ging dan toch een stukje sneller dan bij de lopende leider te moeten blijven.

Later toen Ad en Carla beide een auto hadden stouwden ze alle teamkids in 2 auto's. Met z'n 4en op de achterbank, was eerder regel dan uitzondering. De spelers waren al in vol ornaat, incl. voetbalschoenen aan, sporttassen hadden ze niet.

Eén x presteerde Ad het om met zo'n 12jeugdleden in 1 auto(!) naar een uitwedstrijd te gaan. De kinderen zaten tot op de voeten van die, die op de achterbank zaten.

Meer dan 23 jaar lang was Ad leider bij de D-jeugd. In de 15 jaar dat dat samen met Carla was ontstond een traditie: Zaterdag(?) Frietjes eetdag. Samen.

Internationaal was er ook het een en ander te doen.

Elk jaar een toernooi in Merksplas "Praat me d'r niet van", hikt Ad tussen het lachen door. Maar natuurlijk komt het toch.

Voor elke wedstrijd moest in de bestuurskamer een formulier ingevuld worden. Het bestuur van Merksplas schonk dan steevast voor de bezoekende leiders een flinke Belgische Pint. Had je een toernooi met 5 wedstrijden werd je 5x verwend met een Pint. Enfin vul de rest zelf maar in...

's Avonds na het toernooi togen de leiders dan naar een café waar boven een disco met houten vloer was. Toen hier de vogeltjesdans, met de benodigde grappige bewegingen, erg populair was, was dat ook zo in België. Onze Zuiderburen noemde het echter zoiets als "De Kuskes-dans" en was een omhelzing c.q. "kuske" meer de bedoeling. De DVVC-ers hadden echter ontdekt; als je hard genoeg springt slaat de naald van de pick-up op de plaat 'over' en begint de plaat weer van voor af aan. Je begrijpt, er werd wat afgesprongen. Het lied kwam zelden tot een eind.

Nog wat internationaler waren de toernooien bij **Sainte-Geneviève-des-Bois** bij **Parijs**. Maar zelf rijden over de Périphérique dat was Ad toch iets te gortig. Gelukkig vond hij in Carla een goede chauffeur want: Wat werd het druk daar op die weg, en wat werd Ad steeds wat bleker totdat dat stuk Périphérique achter de rug lag.

Onderweg maakte de kinderen, en Ad, kennis met de beruchte Franse Hurk WC's. Dat dat toch iets anders mikken was dan een Hollandse WC-pot bleek wel toen alle kinderen met kletsnatte schoenen zich weer bij de auto melde.

En Ad? Die laat zich daar, stevig smilend, niet over uit (zegt genoeg toch?)

In Parijs sliep het DVVC bestuur tijdens het toernooi in een hotel. De spelers en leiders zouden bij gezinnen van de Franse teams slapen, maar daar was toch een misverstand. Er werd wel een eerste diner gegeten bij de Fransen thuis maar toen moest toch een ander onderkomen worden gezocht. Dat werd wel gevonden, maar was verre van luxe. Met name de bedden bleken een verrassing. De ene na de

andere harde bonk van de naar bed gaande (leiders) klonk. De meeste (allemaal?) belandde op de grond, men zakte gewoon, met een grote plof naar beneden. Géén bedbodem!?!

De lunches tijdens de toernooien werden verzorgd door de ouders van de Franse teams. Op geheel eigen wijze. Er kwam iemand met stapels stokbrood, een ander met flessen Pergnot en eten maar.

De leiders besloten na een paar dagen zelf op zoek te gaan naar een goede biefstuk tijdens dit gezellige Pinksterweekend. Hun binnenkomst in een "Bistro" bleef niet geheel onopgemerkt. Ad, Gregory Bergman en Carla stapte in trainingspak naar binnen, aangestaard door keurig net geklede Fransen. De voetballeiders van de eenvoudige Dongense club werden even verward met de spelers van een tennistoernooi uit de buurt. Vandaar dat de biefstuk wellicht een van de duurste was die ze ooit gegeten hebben.

Leidersdag:

Een keer per jaar was er een leidersdag. Dan ging de hele ploeg ergens heen. Een keer met de fiets om Midget Golf en Pentaque te spelen (eigen lunch mee). Een ander keer met de bus naar Maastricht waar de dames gingen shoppen en de mannen Tja cafés genoeg in Maastricht en dan krijg je dus dat de bus onderweg naar huis langs de kant van de weg gaat stilstaan en alle mannen op een rijtje in de berm

Of Limbo-dansen in De Ster in Nieuwkuijk. Leo Heijne probeerde uit hoe lenig hij was. Ad ook, maar dan op zijn geheel eigen wijze. Die stok zo laag? Daar stap ik makkelijk overheen!

Van zo'n leidersuitstapje kon je echter pas gaan genieten als je tevoren Jan Smans geholpen had met zijn kranten want dan kon hij ook mee. In de haast ging dat nog wel eens mis. Kranten in de verkeerde straat bezorgen bijvoorbeeld. Dan moest Ad alle kranten weer uit de brievenbus trekken (gelukkig duwde hij ze niet helemaal naar binnen!) Al met al duurde de ronde dankzij de hulp meestal veel langer dan wanneer Jan het alleen moest doen.

Ijstaarten:

Ad en Carla gingen met kerst bij DVVC-leden ijstaarten rondbrengen. Die waren dan bij DVVC besteld en vormde een beetje extra inkomen. De Gaarde en de Weide was het bezorggebied van Ad en Carla, en dat viel niet altijd mee. Het was een heel gezocht. De wijk was nieuw en er moest menig keer achteruit of omgekeerd worden, ook het grasveld werd geregeld overgestoken met de auto. TomTom bestond nog niet en tijd om op je gemakje te zoeken met een auto vol met ijstaarten waar bijv. Lou Kaersemaeker of Jan en Gerry Oerlemans op die eerste kerstdag op zaten te wachten was er ook niet. Menig zucht is toen geslaagd, al zagen ze er ook de lol wel van in. Indruk heeft het in elk geval gemaakt want Ad denkt daar nog met een grote lach op zijn gezicht aan terug als hij het vertelt.

Zilveren KNVB-speld:

Waar Ad nog allemaal meer bij DVVC heeft gezeten? Hij weet het niet allemaal

meer. Bij de C-meiden, het kampioensteam uit 2012 o.a. ook al was hij daar slechts 'reserve leider', voor als ze helemaal niemand hadden die meekon (LOL)

In elk geval is het door de KNVB niet onopgemerkt gebleven dat Ad zo lang jeugdleider is geweest. Op 21 maart 2010 ontving Ad hiervoor de Zilveren Speld van de KNVB. De oorkonde voor de Zilveren Speld voor 40jaar

jeugdleiderschap is 1 van de DVVC dingen die het huis van Ad sieren.

Medailles, bekens, tegeltjes van de jeugdafdeling, een 50jarig lidmaatschaps oorkonde, oude DVVC-leidersjassen aan de kapstok en in de paraplubak een paar grote DVVC paraplus.

Tijdens het gesprek klinkt het vaak: "Ik weet nog wel dat Oh en toen die nog speelde, die trainer was, toen dat nog was en ... en ... Of: Oh en weet je nog ... en weet je nog zus en weet je nog zo" Ja over 70jaar valt veel, heel veel, te verhalen.

Is het dan allemaal DVVC wat de klok slaat? Nee Ad heeft nog een andere hobby waar hij zich al heel lang in bekwaamt: Biljarten. Al ruim 54 jaar is Ad lid van de biljartclub bij "De Gouwe". Die ligt door het CoronaVirus helaas ook stil, gelukkig kan Ad sinds kort wel weer biljarten in het complex waar hij woont (juist omdat hij er woont, mensen van buitenaf mogen dat nog niet).

Geen voetbal, geen biljart. De afgelopen tijd heeft Ad daarom de puzzelboekjes (weer) opgepakt om daarmee wat hersengymnastiek te verrichten.

Ad is welliswaar een paar x verhuisd maar eigenlijk toch ook weer niet.

Rond zijn 21ste is hij vanuit de Vennen weggegaan naar zijn huidige straat. Naar nummertje 1, op de hoek. Twee deuren verder, woonde Gerdie. Het meisje waar hij mee trouwde. Ad verhuisde omdat hij introuwde bij zijn schoonouders. 2 deuren verderop in de straat dus.

Toen kwam de woningbouw met het plan de bestaande woningen af te breken en er nieuwbouw voor in de plaats te zetten. Ad en Gerdie verhuisde naar de Monseigneur Nolenslaan, een huis naast het v.v. Dongen Complex. Nieuwbouw klaar? Snel terugverhuizen! De woning van Ad staat dan welliswaar nu op exact dezelfde plek als toen hij vanuit de Vennen hierheen kwam, het heeft wel een ander

nummer. 12 i.p.v. 1, hebben ze toch heel wat huizen meer herbouwd dan er stonden, LOL.

Helaas is Gerdie Ad 3jaar geleden overleden.

Daarom was het ook zo fijn dat hij nog bij zijn 2 grote hobbies; voetbal en biljart terecht kon.

Nu een en ander weer voorzichtig aan het opstarten is, is er weer ruimte voor de biljarttafel in zijn eigen complex en hij kan niet wachten om weer -vooral- driebanden, maar ook libre, te spelen op het groene laken van De Gouden Leeuw.

En natuurlijk hoopt Ad, en wij hopen met hem mee, straks ook weer dat andere groen, die van de grasmat, te kunnen bezoeken. Wanneer je Ad nou straks niet herkent door zijn eerder gedane uitspraak van dat harde stemgeluid omdat hij stilletjes staat te genieten, dan zie je het misschien wel aan zijn 'handelsmerk'. Ad verschijnt nooit blootshoofds. Daar draagt hij nml. altijd een andere -verzamelaarswoede- hobby: een pet. Eén van de ruim 250stuks.

Ad en zijn hobbies: Biljarten-Petten en DVVC zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

Ad wij zijn blij en dankbaar dat je nog altijd deel uitmaakt van de Groen-Witte DVVC-familie.

Hopelijk tot gauw, en veelvuldig, weer langs de lijn op jouw en ons geliefde Sportpark.

En zodra de regels het weer toelaten doen we dit 'feestje' nog eens STEVIG over.

